

Eoin Colfer

Douglas Adams'
Hitchhiker's Guide

En dan nog iets...

Deel zes van drie

1

Volgens een assistent-conciërge aan de Universiteit van Maximégalon, die vaak rondhangt bij de collegezalen, is het heeal zestien miljard jaar oud. Deze zogenaamde waarheid wordt gehoord door enkele Betelgeuziaanse beatnikdichters die beweren lederen bureauonderleggers te hebben die ouder zijn dan dat (rat-tat-tat). Het is minstens zeventien miljard, volgens hun exemplaar van de Oerend Harde Oerknalrollen. Een tienerwonderkind van het menselijk ras stelde het ooit op veertien miljard, op basis van een ingewikkelde berekening met medeneming van de dichtheid van maansteen en de onderlinge afstand tussen twee pubermeisjes op een gebeurtenishorizon. Een van de lagere goden van Asgard mompelde wel dat hij ergens iets had gelezen over een of ander nogal groots kosmisch gebeuren zo'n achttien miljard jaar geleden, maar niemand besteedt nog veel aandacht aan verkondigingen van boven. Althans, niet sinds het debacle rondom 'De geboorte der goden', of Thorgate, zoals het later bekend kwam te staan.

Hoeveel miljard het ook werkelijk is, het zijn miljarden jaren, en de oude man op het strand zag eruit alsof hij minstens één van die miljoenen miljoenen op zijn vingers had afgeteld. Zijn huid oogde als ivoorkleurig perkament en van opzij leek hij veel op een bevende hoofdletter S.

De man herinnerde zich ooit een kat te hebben gehad, als je herinneringen kon vertrouwen. Dat waren immers maar neuronenconfiguraties van triljoenen synapsen. Herinneringen kon je niet aanraken met je vingers, en je kon ze niet voelen zoals hij de branding over

zijn vergroeide tenen voelde spoelen. Maar aan de andere kant, waren fysieke sensaties eigenlijk ook niet simpelweg elektrische boodschappen van de hersens? Waarom zou hij dáárin geloven? Was er wel iets in het heelal te vertrouwen? Iets wat je kon omklemmen en vastgrijpen te midden van een vlinderstorm, anders dan een Hawaïiaanse windsluis?

Stomme vlinders, dacht de man. Zodra ze hoorden wat er gebeurde als zij in een ander werelddeel met hun vleugels flapperden, kwamen er miljoenen ondeugende lepidoptera boosaardig bijeen.

Dat kan toch niet echt zijn, dacht hij. Vlinderstormen?

Maar toen vloeiden er nog meer neuronen over nog meer synapsen en fluisterden hem toe over onwaarschijnlijkheidstheorieën. Als iets beslist nooit kon gebeuren, dan zou dat iets subiet weigeren niet zo gauw mogelijk te gebeuren.

Vlinderstormen. Het was slechts een kwestie van tijd.

De oude man rukte zijn aandacht los van dat fenomeen, voordat hem een of andere volgende catastrofe zou invallen en een trage gang naar de geboorte zou inzetten.

Viel er nog wel iets te vertrouwen? Iets waar troost uit te putten was?

De ondergaande zon verlichtte maantjes op de golven, gaf de wolken een koperen gloed, streepde de palmladeren zilver en fonkelde over de bolling van de koffiepote op zijn veranda.

Ach ja, dacht de oude man. Koffie. In een onzeker en mogelijk denkbeeldig heelal is er altijd nog koffie.

De oude man schreef met een wandelstok gemaakt van een gevonden robotbeen twee cijfers in het zand en keek toe terwijl de golven ze wegspoelden.

Het ene moment stond er tweeënveertig, het volgende niet meer. Of misschien had het getal er nooit gestaan, en mogelijk deed het er niet eens toe.

Om een of andere reden kakelde de oude man hierom terwijl hij voorovergebogen de helling naar zijn veranda op ploeterde. Hij liet zich met veel gekraak van botten en hout in een rieten stoel zakken die uitstekend bij de omgeving paste en riep zijn androïde om een paar koekjes te komen brengen.

De androïde bracht hem café noir.

Prima keus.

Seconden later veroorzaakte het plotselinge verschijnen van een zwevende metalen vogel een kortstondig falen van de concentratie tijdens het soppen en verloor de oude man een groot stuk van een koekje in zijn koffie.

‘O, in hemelsnaam,’ gromde hij. ‘Weet je hoe lang ik al aan die techniek werk? Soppen en sandwiches. Wat rest een man nog meer?’

De vogel was onverstoorbaar.

‘Een onverstoorbare vogel,’ zei de oude man zacht, genietend van het geluid ervan. Hij sloot zijn slechte oog, dat al niet meer goed werkte sinds hij als dartele jongen uit een boom was gevallen, en bekeek het schepsel eens goed.

De vogel zweefde in de lucht. Zijn metalige veren glinsterden rood in de laatste zonnestralen en zijn vleugels veroorzaakten kleine wervelstormen.

‘Batterij,’ zei hij met een stem die de oude man deed denken aan een acteur die hij eens Othello had zien spelen in Carré. Onvoorstelbaar hoeveel je uit één woord kunt halen.

‘Zei je “batterij”?’ vroeg de man, gewoon voor de zekerheid. Het had ook ‘bakkerij’ of zelfs ‘matterij’ kunnen zijn. Zijn gehoor was niet meer wat het geweest was, vooral bij medeklinkers.

‘Batterij,’ herhaalde de vogel, en plotseling barstte de werkelijkheid uiteen en viel als een gebroken spiegel aan stukken. Het strand verdween en de golven bevroren, sisten en verdampten. Het laatste wat verdween was de café noir.

‘Sodemieters,’ mompelde de oude man terwijl de laatste kruimels van zijn vingertoppen verdwenen, en toen zakte hij achterover op een kussen in de kamer van lucht die hem onverhoeds omringde. Er zou straks iemand komen, daar was hij van overtuigd. Vanuit de schemerige krochten van zijn oude herinneringen kwamen de namen Amro en Bank naar boven, als grijze vleermuizen die zich associeerden met de naderende ramp.

Telkens als het heelal instortte, kwam Amro Bank daar nooit ver achteraan. Hij en dat vervloekte boek van hem. Hoe heette het ook alweer? O ja. *Van een praktisch kiftersverzoek.*

Zoiets was het.

De oude man wist precies wat Amro Bank zou zeggen.

Bekijk het van de zonnige kant, oude vriend. Je ligt in ieder geval niet voor een bulldozer, hè? We worden tenminste geen Vagonische luchtsluis uitgebonjourd. Een kamer van lucht is lang niet gek, toevallig. Het kan erger. Veel erger.

‘Het wórdt ook een stuk erger,’ zei de oude man met sombere overtuiging. In zijn ervaring werd alles meestal erger, en bij de zeldzame gelegenheid dat het eens beter scheen te gaan, was dat alleen maar het dramatische voorspel van een rampzalige verergering.

O, deze kamer van lucht léék onschuldig, maar wat voor verschrikkingen loerden er achter die rimpelende wanden? Allemaal verschrikkelijke, daar was de oude man zeker van.

Hij priemde met zijn vinger tegen een meebewegende wand en moest denken aan drilpudding, waarbij hij bijna glimlachte, tot hij zich herinnerde dat hij de pest had aan drilpudding sinds een bullebak op de lagere school zijn schoenen er eens mee had volgestopt.

‘Barend Blaren, achterbakse rotzak,’ fluisterde hij.

Zijn vingertop liet een tijdelijk gat in de wolken achter. Door dat gat zag de oude man een glimp van een dubbelhoog schuifraam en daarachter, buiten het raam... was dat misschien een doodstraal?

De oude man vreesde eigenlijk van wel.

Al die tijd, dacht hij. Al die tijd, en er is niets gebeurd.

Amro Bank leefde de droom, als de droom althans een suite omvatte in een van de ultraluxe, met vijf reuzensterren bekroonde, natuurlijk geërodeerde hedonistische resorts op Han Wavel, waar je je wakende uren kon vullen met permanente schade toebrengeende hoeveelheden exotische cocktails en liaisons met exotische vrouwen van verschillende rassen.

En het beste was nog wel: de kosten van dit hele verwennende en mogelijk levensverkortende pakket zouden worden gedragen door zijn Eet&Betaal-creditcard, die geen kredietlimiet meer had dankzij wat creatief computeren tijdens zijn laatste bezoek aan het kantoor van het *Liftershandboek*.

Als een jongere Amro Bank een blanco vel papier voor zijn neus

had gekregen en hem was gevraagd om in zijn eigen tempo een korte alinea te schrijven over zijn liefste wensen voor de nabije toekomst, dan zou hij in het bovenstaande alleen het woord ‘mogelijk’ in ‘waarschijnlijk’ hebben veranderd.

De resorts op Han Wavel waren zo obsceen luxe dat men zei dat een Brequindaanse man zijn moeder zou verkopen voor een nacht in de beruchte vibrosuite van Hotel Het Zandkasteel. Dit is niet zo schokkend als het klinkt, want ouders zijn een geaccepteerd betaalmiddel op Brequinda, waar een goed geconserveerde zeventiger met een fatsoenlijk stel tanden kan worden ingeruild voor een middenklasse gezinsmotorvoertuig.

Amro had misschien niet zo gauw een van zijn ouders verkocht voor een verblijf in Het Zandkasteel, maar hij had nog een tweehoofdige halfneef die hem vaak meer last dan gemak bezorgde.

Elke avond nam Amro Bank de liflift naar zijn penthouse, kraste een bevel tegen de deur om zich toegang te verschaffen en maakte dan tijd om zichzelf in de bloeddorlopen ogen te kijken voordat hij met zijn gezicht in de wasbak buiten westen raakte.

Dit is de laatste avond, zwoer hij elke avond. Mijn lichaam moet toch een keer in opstand komen en het begeven?

Hoe zou zijn overlijdensbericht in het *Handboek* luiden? Het zou kort zijn, dat stond vast. Een paar woorden. Misschien dezelfde twee die hij al die jaren geleden had gebruikt om de Aarde te beschrijven.

‘Grotendeels ongevaarlijk’.

De Aarde. Was er niet iets nogal droevigs op Aarde gebeurd? Waarom kon hij zich bepaalde dingen herinneren, terwijl andere gebeurtenissen net zo helder waren als een mistige ochtend op de permanent in nevelen gehulde Mistvlakten van Nefelogia?

Het was meestal rond dit sentimentele stadium dat de derde Huigvergruizer het laatste druppeltje bewustzijn uit Amro’s overvoerde brein perste en hij twee keer giechelde, kakelde als een rodeo-kip en een bijna perfecte voorwaartse tuimeling in het dichtstbijzijnde sanitairbekken maakte.

En toch, elke morgen als hij zijn hoofd uit de wasbak (als hij geluk had) tilde, stelde Amro vast dat hij een wonderbaarlijke nieuwe levenskracht had. Geen kater, geen slechte adem, niet eens een ge-

sprongen bloedvaatje in zijn oogwit als overblijfsel van de uitspattingen van de vorige avond.

‘Jij bent een froedelige kerel, Amro Bank,’ vertelde hij zichzelf dan steevast. ‘Ja zeker ben je dat.’

Er zit hier een visluchtje aan, hield zijn onderbewuste vol, en dat terwijl het maar zelden van zich liet horen.

Vis?

Tot ziens en bedankt...

Was er niet iets met dolfijnen? Geen vissen, dat niet, maar ze bewoonden dezelfde... habitat.

Denk na, idioot! Denk na! Je had al honderd keer dood moeten zijn. Je hebt genoeg cocktails gedronken om niet alleen jezelf te conserveren, maar meerdere alternatieve versies van jezelf. Hoe komt het dat je nog leeft?

‘In leven en froedelig,’ zei Amro dan, waarbij hij vaak naar zichzelf knipoogde in de spiegel en zich verwonderde over hoe glanzend zijn rode haar was geworden, hoe prominent zijn jukbeenderen. En hij scheen een kin te krijgen. Een echte, gebeeldhouwde kin.

‘Deze plek bekomt me goed,’ zei hij tegen zijn spiegelbeeld. ‘Al die pakkingen met fotobloedzuigers en bestraalde colono-lemmingbehandelingen geven mijn gestel echt een oppepper. Ik denk dat ik het Amro Bank verschuldigd ben om nog een tijdje te blijven.’

En dus deed hij dat.

Op de laatste dag zette Amro Bank een onderwatermassage op zijn creditcard. De masseur was een Damograanse pompom-inktvis met elf tentakels en duizend zuignappen, die op Amro's rug roffelde en zijn poriën reinigde met een reeks bliksemsnelle bekloppingen. Pompom-inktvisen werden over het algemeen veel te hoog aangeslagen voor hun werk in de kuuroordenbranche, maar ze werden weggelokt bij hun tigste doctoraat met de verlokkingen van een hoog salaris, planktonrijke zwembaden en de kans op het masseren van een talentspotter voor de muziekindustrie, waardoor ze misschien een platencontract binnen konden slepen.

‘Heb jij wel eens talent gespot, vriend?’ vroeg de inktvis, hoewel hij niet hoopvol klonk.

‘Nee,’ antwoordde Amro. Er kwamen borrels uit zijn plexiglas-helm omhoog, en zijn gezicht was oranje gekleurd in de aangename gloed van fosforescerende stenen. ‘Hoewel ik wel ooit een paar blauwe suède schoenen heb gehad, en dat stelt ook wel iets voor. Ik heb er nog steeds één, maar de andere is meer mauve geworden, omdat het een kopie is.’

De inktvis hapte naar passerend plankton terwijl hij sprak, wat het gesprek een beetje onsamenhangend maakte.

‘Ik weet niet of...’

‘Of wat?’

‘Ik was nog niet klaar.’

‘Maar je stopte namelijk met praten.’

‘Er kwam een fonkel langs. Ik dacht dat het mijn lunch was.’

‘Eet je fonkels?’

‘Nee, geen echte fonkels.’

‘Mooi zo, want fonkels zijn jonge finkels, en die zijn giftig.’

‘Weet ik. Ik wilde alleen maar zeggen dat...’

‘Nog meer fonkels?’

‘Precies. Dus je bent geen talentspotter, of agent?’

‘Nee.’

‘O, sodezark,’ vloekte de inktvis een beetje onprofessioneel. ‘Ik werk hier nu al twee jaar. De talentspotters en agenten komen je de zuignappen uit, hadden ze beloofd. Niet één. Niet één, man. Ik heb mondorgel voor gevorderden gestudeerd, weet je.’

Zo’n inleiding kon Amro Bank niet laten passeren. ‘Mondorgel voor gevorderden? Hoe gevorderd kan de studie van mondorgels zijn?’

De inktvis was gekrenkt. ‘Behoorlijk gevorderd, als je er duizend tegelijk kan bespelen. Ik zat in een kwartet. Kun je het je voorstellen?’

Amro probeerde het. Hij sloot zijn ogen, genoot van het *ploep-flop* van de zuignappen op zijn rug en stelde zich vierduizend mondorgels voor, spelend in een perfecte onderwaterharmonie.

Enige tijd later hulde de inktvis Amro in zes tentakels en draaide hem voorzichtig om. Amro opende één oog om het naamplaatje van zijn masseur te lezen.

IK BEN BARZOO, stond erop. GEBRUIK ME HOE U WILT.

En daaronder, in iets kleinere letters: IK BEN ALLERGISCH VOOR RUBBER.

‘En, Barzoo, wat voor stukken speelde je dan?’

De masseur zette allereerst zijn tentakels aan het werk en wierp een werveling van waterstromen op.

‘Vooral oude liedjes. Covers. Wel eens van Schroeikoei Desiato gehoord?’

Ik ken die naam inderdaad, besefte Amro, maar hij kon de herinnering niet geheel vastpinnen. Elke dag werd alles een beetje waziger.

‘Schroeikoei Desiato. Was die niet een tijdje dood?’

Barzoo hield zijn kop schuin en overdacht dit. De snavel van de inktvis hing open en hij negeerde de kleine wolkjes plankton die voorbij flitsten.

‘Hé, het maakt niet uit als je het niet meer weet. Ik heb zelf ook last van wat geheugenprobleempjes. Kleine dingetjes zoals hoe lang ik hier al ben, wat mijn doel in het leven is, welke schoen aan welke voet hoort. Dat soort dingen.’

De inktvis reageerde niet en zijn tentakels rustten zwaar op Amro’s bovenlichaam, als oud touw.

Amro hoopte dat Barzoo niet plotseling was overleden. En als de inktvis was doorgestaan naar het energiestadium, zouden de zuignappen dan hun zuigkracht verliezen of overschakelen op een of andere doodzuigmodus? Amro had niet de wens om de rest van zijn vakantie op een operatietafel door te brengen om tentakels van zijn bovenlijf te laten verwijderen.

Toen knipperde Barzoo met zijn ogen.

‘Hé, maatje,’ zuchtte Amro, en de bellen stegen op uit zijn helm. ‘Welkom terug. Even dacht ik...’

‘Batterij,’ zei de inktvis, die zijn snavel op elkaar klapte bij de t’s. ‘Batterij.’

Het was me nog niet opgevallen, dacht Amro, maar die inktvis lijkt verrekt veel op een vogel.

Toen loste de onderwatermassagegrot op en bevond Amro Bank zich ineens in een kamer die bestond uit blauwe lucht.

In de andere hoek zat een bekende gestalte.

‘Ah,’ zei Amro toen hij het zich weer herinnerde.

Noot uit het Handboek

Herinnering is doorgaans een proces van twee fasen in de vorm van een dialoog tussen de bewuste en onderbewuste delen van het brein. Het onderbewuste start het proces door de relevante herinnering naar boven te gooien, een actie waarbij een plens zelfgenoegzame endorfine vrijkomt.

‘Goed werk, vriend,’ zegt het bewustzijn. ‘Die herinnering komt goed van pas, maar ik wist niet meer waar ik ze gelaten had.’

‘Jij en ik, maat,’ zegt het onderbewuste, blij dat zijn bijdrage eens een keer wordt erkend, ‘we staan er samen voor.’

Dan bekijkt het bewustzijn de herinnering in zijn postvakje en stuurt alvast een boodschap omlaag naar de sluitspier, om die voor te bereiden op het ergste.

‘Waarom herinner je me hieraan?’ briest het bewuste vervolgens tegen het onderbewuste. ‘Dit is vreselijk. Afschuwelijk. Ik wilde me dit niet herinneren. Waarom denk je in zarksnaam dat ik het helemaal achter in mijn brein had geschoven?’

‘Ik zal je nog eens helpen,’ mompelt het onderbewuste, en het trekt zich terug naar de donkerdere delen van zichzelf waar akelige gedachten huizen. ‘Ik heb jou niet nodig,’ zegt het tegen zichzelf. ‘Ik kan een alternatieve persoonlijkheid voor mezelf samenstellen met de dingen die jij hebt weggegooid.’ En zo worden de zaden van de schizofrenie gezaaid met de kiemen van pesten op school, verwaarlozing, een lage eigendunk en vooroordelen.

Gelukkig hebben Betelgeuzianen niet zo’n groot onderbewuste, dus dat geeft dan niet.

‘Ah,’ zei Amro opnieuw, al snel gevolgd door: ‘Ach, verrek.’

Hij liep behoedzaam over de vloer van lucht en merkte met verbazing op dat zijn ene been heel even uit het zicht verdween.

Ik ben niet echt, besefte hij, wat op zich voldoende was om zijn permanent opgewekte stemming lek te prikken, maar hij herstelde zich snel, iets wat de andere persoon in de kamer nog niet scheen te zijn gelukt.